

Той пак мълчи, после се усмихва кротко и я потупва по ръката:

— Хайде, мадамчик, остави тия работи!... Няма да заминеш, нали знам?... Защо да се лъжем?... — махва с ръка и добавя: — Де ще вървиш ти... де ще се дена и аз... посем-сега?... Остави това!...

Жената става, гледа го с ненавист и изсъсква:

— Ще се махна! Ще видиш!... Ще се махна, да ти олекне!... — и се запътва към вратата. Ала внезапно устремът ѝ се пречупва, тя бързо се връща, навежда се към него и му шепне, хълцайки:

— Таз нощ ще те чакам. Моят отишел на лов... Кметът и агрономът го извикали... Ще те чакам... Чуваш ли?...

При вратата тя грабва дъщеря си, плесва я през бузата и тръгва към къщи. Момиченцето се разплаква и откъм тъмния площад се чува проточен детски хленч.

Владко дълго остава така неподвижен, отсъстващ, загледан към жълтия афиш, който едва се съзира в мрачината.

По едно време вън се чува шум на автомобил. Момъкът трепва. Тежък камион с един фар пухти насам и спира пред заведението. Двама души в кожени куртки